

inden for Fjorden, og hvor der uden for disse Enge ligger langs med Fjorden flere Steder store Grusbanker, Grusrevler, eller hvad man nu vil kalde dem, og de danne et Værn for Engene. Kun ved Storm og Højvande kan Vandet sætte over, men til daglig Brug ikke. Nu er det ikke saa sjældent, at mange Lodsejere eje Engstrækninger, som ikke just gaa helt ud til Fjorden, idet Lodden kan have en saadan Form, at den ikke naar ud til Fjorden. Dersom nu et Aktieselskab, saaledes som den ærede Minister pegede paa, gik hen og købte denne Stenrevle — og det var der ikke noget i Vejen for, at det kunde gøre — og tog den helt væk, saa havde det til Følge, at alle de Englodder, der laa inden for bleve ødelagte, og i dette Tilfælde synes det mig nok, at der kunde være lidt Mening i, at give dem, der have Engdrag inden for denne Stenrevle Ret til at faa nedlagt Forbud mod, at denne Stenrevle tages bort.

Da der jo imidlertid er Sandsynlighed for, at dette Lovforslag vil blive behandlet i et Udvalg, saa vil dette vel tage under nærmere Overvejelse, baade dette Forhold og hvad den ærede Minister pegede paa med Hensyn til disse Forhold her i Øresund og med Hensyn til de Bøder, der skulle betales for at gøre Brud paa Loven. Men som Helhed mener jeg, at det er et godt Lovforslag, og jeg vil gerne tillade mig at anbefale det paa det bedste.

Oct. Hansen: Den meget ærede Landbrugsminister mindede om Diskussionen i Fjor her i Salen og fremhævede ogsaa de Betragtninger, som jeg havde gjort gældende i Fjor, og den Indvending mod Lovforslaget, at det skulde gøre et Indgreb i Ejendomsretten. Den ærede Minister refererede fuldstændig rigtig, at jeg havde sagt, at naar en Mand begærer at kunne paa en vis Maade raade over Søen uden for sin Grund og hindre andre i at gøre det, som de ifølge den almindelige Lov ere berettigede til, saa skulde han kun kunne gøre det paa det Vilkaar, at han lagde en Servitut paa sin egen Grund — det vil sige paa den tørre Strand — gaaende ud paa, at han ikke der maa tage Sten og Grus for at drive Geschäft med det, for

at sælge det. Det er ikke alene, naar man ser det fra et rent juridisk Standpunkt, at jeg synes, det er ganske forsvarligt, men det er ogsaa i fuld Overensstemmelse med al Logik og sund Fornuft, kan jeg næsten sige, at naar en Mand begærer sin Kyst værnet og i den Anledning forlanger, at der skal ske særlige Foranstaltninger og Forbud mod Tredjemands Handlinger i Søteritoriet, saa kan det naturligvis ikke tillades ham paa sin egen tørre Grund at foretage Handlinger, der ere lige saa farlige og muligvis endnu farligere for hele Kystens Sikkerhed. Der kan paa den tørre Grund ligge store Sten og hele Stenrevler, som i Tilfælde af Højvande afgive det allerbedste Værn for den Brink, der muligvis er bagved. Men jeg skal erkende med den ærede Minister, at den Ændring, der er kommen ind i det andet Ting, og som findes i § 1, om, at ogsaa Besiddere af Ejendomme, som ikke grænse umiddelbart til Stranden, skulle kunne begære Kystfredning, altsaa ved Ejendomme, som ikke tilhøre dem, gør det noget betænkeligt, idet der derved kan paanødes en Ejer, som ikke ønsker Kystfredning, som ikke ønsker at nyde godt af denne Lov, en Indskrænkning i Dispositionen over, hvad der utvivlsomt er hans Ejendom. Nu ved jeg ikke, om der virkelig er nogen Anledning eller Nødvendighed for at optage en saadan Bestemmelse og altsaa navnlig tillade en Ejer, hvis Ejendom ikke grænser til Søen, at begære Kystfredning, men de Bemærkninger, den ærede sidste Taler anførte, ere vistnok rigtige, der kan tænkes saadanne Tilfælde, hvor en Ejendom, en Eng eller lignende, i høj Grad bliver udsat for Fare fra Havet, hvis en Grusbanke, som ligger foran og ikke tilhører Engens Ejer, bliver tagen bort. Den ærede Minister har ogsaa fuldstændig Ret, naar han henpegede paa, at der mange Gange kunde være Aledning til at tillade Ejere af Ejendomme, som grænse til Søen, at begære Kystfredning i større Omfang end netop deres Lod strækker sig, idet det jo ofte slet ikke vil nytte for den, som har en mindre Lod, der maaske oven i Købet springer frem, at han faar Kystfredning, naar der ikke tillige sørges for, at hans Nabo ogsaa freder, saa at der ikke maa